

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26214/2023
16.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Прибојац, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Чачку, коју заступа Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 157/23 од 18.07.2023. године, у седници одржаној 16.10.2024. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 157/23 од 18.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гжрр 157/23 од 18.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гжрр 157/23 од 18.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Друго основног суда у Београду Прр1 147/21 од 12.04.2023. године, у ставовима другом и четвртом изреке, којима је обавезана тужена да тужилци, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, исплати 436.078,63 динара, са законском затезном каматом од 28.09.2021. године као дана подношења тужбе до исплате, као и да јој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 66.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року, Закона о облигационим односима, Устава Републике Србије и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, цитираних у образложењу првостепене пресуде, тужили је досуђена накнада имовинске штете проузроковане повредом права на суђење у разумном року у поступку стечаја „МК Рудник“ у стечају Горњи Милановац, утврђене решењем Привредног апелационог суда Рж Ст 4891/21 од 12.08.2021. године. Износ имовинске штете одређен је у висини дела тужилиног новчаног потраживања из радног односа са стечајним дужником који није наплаћен у стечајном поступку, а признат је по две пријаве потраживања на име главног дуга по основу неисплаћене разлика у заради за период мај 2007. године - април 2010. године и отпремнине за одлазак у пензију, законске затезне камате обрачунате пропорционалном методом и трошкова поступка.

О тужбеном захтеву одлучено је правилном применом члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року и у складу са одлукама Врховног суда у истим чињенично-правним споровима у којима је тражена накнада имовинске штете у висини новчаног потраживања поверилаца из радног односа, која су у целости или делимично остала ненаплаћена у стечајном поступку вођеном против стечајних дужника са већинским друштвеним или државним капиталом, када је утврђена повреда права на суђење у разумном року. Обавезивање тужене да накнади такву имовинску штету је устаљена пракса редовних судова заснована на одлукама Европског суда за људска права, односно Уставног суда, као и на Закључку Врховног касационог суда о том правном питању од 02.11.2018. године.

Из наведних разлога нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1.и 3.).

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.09.2021. године. Вредност предмета спора је 436.078,63 динара.

Како вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**